

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

93. சோனைமுத்த திருப்பதிகம்

(ஆசிரியவிருத்தம்)

* பண்: காந்தாரபஞ்சமம் (கேதாரகௌளம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

*பரவும் பரிசொன் றறியேனான்—என்னும் தேவாரப் பண்; இப்பதிகம் அந்தாதியாய்த் திருவாசகம் கோயின்முத்த திருப்பதிகத்தைத் தழுவியது.

Devaram

திருவையாறு (Sundarar)

பரவும் பரிசொன் றறியேன்நான்

பண்டே உம்மைப் பயிலாதேன்

இரவும் பகலும் நினைந்தாலும்

எய்த நினைய மாட்டேன்நான்

கரவில் அருவி கழுகுண்ணத்

தெங்கங் குலைக்கீழ்க் கருப்பாலை

அரவந் திரைக்கா விரிக்கோட்டத்

தையா றுடைய அடிகேளோ !

சுவாமிகள் , சேரமான் பெருமாள் நாயனாருடன் மலை நாட்டுக்குச் செல்லும் பொழுது , திருக்கண்டியூர் வணங்கி வெளியே வரும் பொழுது திருவையாறு எதிர்நோன்ற , சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அங்குச் சென்று இறைவரைப் பணிய வேண்டுமென்று கூறுதலும் ஓடம் முதலியவை செல்லாதபடி காவிரியில் பெருவெள்ளம் சென்றதைக் கண்டு பாடியருளியது இத்திருப்பதிகம் . ஒவ்வொரு பாடல் இறுதியிலும் , ` ஐயாறுடைய அடிகேளோ ` என்று அழைத்துப் பாடியிருத்தல் காணலாம் .

குறிப்பு : இத் திருப்பதிகம் நுதலிய பொருள் , இதன் வரலாற்றானே விளங்கும் .

Tiruvachagam

திருவாசகம்-கோயில் மூத்த திருப்பதிகம் (Manikavasagar)

உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும்

உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி

அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்

இருப்ப தானால் அடியேன்உன்

அடியார் நடுவு ளிருக்கும்அரு

ளைப் புரியாய்பொன் னம்பலத்தெம்

முடியா முதலே என்கருத்து

முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

அநாதியாகிய சற்காரியம்

`கோயில்` என்பது, தில்லைப் பொன்னம்பலமே என்பது நன்கறியப்பட்டது.

இதன்மேல் அருளிச்செய்யப்பட்டமையின், இதுவும் அடுத்த திருப்பதிகமும்,

`கோயில் திருப்பதிகம்` எனப் பெயர்பெற்றன. இவற்றுள், `மூத்த திருப்பதிகம்` எனப்பட்டமையால், `இது, முதற்கண் அருளிச்செய்யப்பட்டது` என்பது பெறுதும்.

`பொன்னம்பலம்` என்பது இதன் கண் எல்லாத் திருப்பாட்டுக்களினும்

எடுத்தோதப்பட்டிருத்தலும், இதனை அறிவுறுத்தும். முன்னர் வந்த சில

திருப்பதிகங்களும், இனிவருகின்ற சில திருப்பதிகங்களும் அவற்றின்கண் அமைந்த

வேறு வேறு சொல்லும் பொருளும் பற்றிப் பிறவாற்றாற் பெயர்பெற்றன;

இவையிரண்டும் அவ்வாறின்றி ஒன்றில் `பொன்னம்பலம்` என்பது யாண்டும்

எடுத்தோதப் பட்டமையாலும், மற்றொன்றில் பலவகைப் பொருளும் கலந்து

வருதலானும், `கோயில்` திருப்பதிகம் என்றே பெயர் பெறலாயின.

`மூத்த திருப்பதிகம்` என்பதனுள், `மூப்பு` என்பது, உயர்வு குறிக்கும் என்பர்,

மாதவச் சிவஞான யோகிகள் (சிவஞான சித்தி. சூ.2.9. உரை). இதன்கண் அடிகள்,

ஏனைய அடியார்களுடன் தாமும் சென்று சேர்ந்து இறையின்பத்தை நுகரும் பெரிய

பேறு ஒன்றையே வற்புறுத்தி வேண்டி அருளிச் செய்திருத்தலின், ஏனைய

திருப்பதிகங் களினும் இஃது உயர்வுடையது என்பது அவரது கருத்துப்போலும்!

திருவெம்பாவை முதலாகத் திருப்பள்ளி எழுச்சியீறாக வந்தவை, அடிகள் தம் கருத்தைப் பிறர் கூற்றாக வைத்துப் பிறிதோ ராற்றால் அருளிச்செய்தன; இனி வருவன அனைத்தும் அடிகள் தம் கூற்றாக நேரே அருளிச்செய்தனவேயாம். அவற்றுள், கோயில் திருப் பதிகமாதல் பற்றி இவ்விரண்டனையும் முன்வைத்துக் கோத்தனர். இதுவும், அடுத்த திருப்பதிகமும் `தில்லையில் அருளிச் செய்யப் பட்டன்` எனப் பதிப்புக்களில் காணப்படுகிறது.

இத் திருப்பதிகத்தின் முதலடி பற்றியே இதற்கு, `அனாதி யாகிய சற்காரியம்` எனக் குறிப்புரைத்தனர் முன்னோர். இங்கு, `சற்காரியம்` என்பது, அளவை முறையிற் சொல்லப்படும் சற்காரியம் அன்று; `என்றும் உள்ள நல்ல செயல் - திருவருட்செயல்` என்பதே யாம். அச்செயலாவது இறைவன், சிவமும் சத்தியுமாய் நின்று உயிர்களோடு உடனாகி அவற்றை உய்வித்தல். இதன்கண் நான்காம் திருப் பாட்டுத் தவிர ஏனைய திருப்பாட்டுக்கள் யாவும் அறுசீரடி ஆசிரிய விருத்தமாவன. நான்காம் திருப்பாட்டு ஐஞ்சீரடி மயங்கிய விருத்தமாம். இதனுள்ளும், அடுத்த திருப்பதிகத்தினும் எல்லாத் திருப்பாட்டுக்களும் அந்தாதியாய் வருவன.

Ramana Sannidhu Murai

1016. தேனும் பாலும் திரண்டசெழும்
பாகும் கைக்கத் தித்திப்பாய்
ஊனும் உருக்கி உளம்உருக்கி
உயிரும் உருக்கிஎன்திய
வானும் உயர்சோ ணைப்பதியும்
வாழ்வேங் கடச்செம் மாமணியே
யானுந் தானு ஒழிந்தாயை
ஏத்த யாவன் அடியேனே. 1
1017. அடியார் குழாத்துள் அடியேனை
அன்பாற் கூட்டி அருட்கண்ணால்
விடியா மோக வல்இருளை
விடியச் செற்று வினையேற்குக்
கடியார் கமலப் பூங்கழல்கள்
காட்டிக் கொடுத்தாய் சோணையிடைத்
துடியார் இடையாட்கு ஒருகூறு
தோயக் கொடுத்த வேங்கடனே. 2
1018. ஏற்றுக் கொடியாய் வினைவெயிலால்
எறிபட் டார்க்கு மாக்கருளை
ஊற்றுக் கிடந்த விழியுடையாய்
உடையாய் வாத லூடிகள்
சாற்றுத் துதிக்குச் சாய்த்தசெவி
எனக்கும் சாய்த்தாய் வேங்கடவா
சோற்றுத் துறையாய் சோணப்பா
சுரந்த அருள்என் பெருந்தகையே. 3
1019. தகையும் இயல்சேர் வெம்பாசத்
தனைகண் பரியத் தாமரைதன்
முகையின்திய முடிச்சவிழ்
முறுக நோக்கி முறுவலித்தாய்
பகையும்உண்டோ எனதுஉயிரும்
பசிபோல் புசித்தாய் மன்னுயிர்தம்
தொகையின் இதய குகைதோறும்
தோயும் சோணை வேங்கடனே. 4
1020. கடக்கும் கருத்தால் கதித்தெழுந்த
கடுங்கட் காலன் அடல்ஆண்மை
அடக்கும் திறவல் லாளாவல்
லாளன் குமரா ஆருயிரைத்
தொடக்கும் பிறவித் தொகையைச்சுட்டு
எரிக்கும் சோணை வேங்கடவா
விடக்கும் கொடியேற்கு அக்காரம்
அடித்துத் தீற்றும் விரகுஎன்னே. 5

1021. என்னிற் காட்டில் எனக்கு இனியார்
யாரும் இல்லை என்றாலும்
என்னிற் காட்டில் இறப்ப எனக்கு
எந்தை பெருமான் இனியாய்நீ
என்னிற் சோனை வேங்கடவா
என்னின் வேறு படுதிஎன
உன்னிப் போலும் உன்னடியேன்
ஒழிந்து சும்மா இருப்பதே. 6

1022. இருக்கு முதலாம் எனைப்பலநூல்
இந்நீ நிலத்தில் இருக்கிறுமே
இருக்கும் அவற்றால் எத்துணையும்
ஏகா என்போல் மாக்களுளத்து
இருக்கை உனது திப்பியமாம்
திருஷ்டிக் கதிரால் சிதறடித்தாய்
அருக்க சோனை வேங்கடநின்
அல்லால் என்னைக் காணேனே. 7

1023. காணும் கண்ணே முதலாகக்
கண்ட பொறிகள் ஐந்தற்கும்
பேணும் கண்ணு மனத்துக்கும்
பெரிய கண்ணாய் விண்ணாகிப்
பூணும் கருத்துப் பிரிதரவுட்
புக்கோய்ந்து இருப்பார் உட்பொலிநின்
தாள்நு தாத சுடரேபோல்
தமியேன் உள்ளம் சுடரும்அன்றே. 8

1024. அன்றுஅன்றுஎன்ன அருமறையால்
அறையப் படுதல் அன்றிக்கே
நன்றுஎன்று ஒன்று நவிலாதாய்
நானே உன்னை நயக்கிற்பேன்
என்றுஎன்று எண்ணும் எண்ணமும்போய்
எந்தாய் சோனை வேங்கடவா
உன்தன் அடிக்கீழ் ஒடுங்குறஇவ்
ஊத்தை யேனைப் பணியாயே. 9

1025. ஆய உண்மை ஆய்ந்தறியாது
அழிந்தது எல்லாம் அறப்போதும்
மேய மெய்ம்மை விழுப்பதநான்
மேவும் திறமே இனிவேண்டும்
தூய சோனை வேங்கடவா
தூங்க அடியார் தோய்தோறும்
ஏய இதயத்து இனிக்கும்பேர்
இன்பத் திணையில் கோல்தேனே. 10

திருச்சிற்றம்பலம்